

научиль. Старь сьмь азъ и не могъ ти помог-
нъ въ такъвъ дългъ пжтъ; а Стоенчя, повто-
рямъ ти, нйдѣ не оставямъ да отиде. Станкж
откраднаж, та и Стоенчя да испуснж отъ рж-
цѣ си? О! то не бьва, това не могъ азъ стър-
пж. Оставете ми Стоенчя, скоро щж умрж, не-
ка макаръ една ржка на милы-тѣ дѣчица затво-
ри на смъртнй чясъ очи ми и да хвърли ше-
пж прьсть на гроба....

Сълзы присѣкохж думы-тѣ на стареца.

—Стоенчо, бързо рече Петръ, иди скоро и
повыкай чичя си Юфчя,

Стоенчо завчясъ тичешкомъ отиде и го до-
веде, Петръ безъ да губи время, разказа му на-
рѣдъ всичко както бѣше станало.

—Брате Ювчо, ные Станкж истървахме, тжй
и Василевж-тж булкж, ты това вече знаешъ: нъ
азъ искамъ сега да ъ истъргнемъ пакъ отъ ду-
шманскы ржцѣ; ставашъ ли ми другаръ?

Ювчо мълчеше.

—Ты мълчишь, извика Петръ отчаянно,
види ся че тебѣ не тя е ни грижж за еднж
твож роднинж, ты забравяшь чичо Юфчо, четѣ
на насъ ся надѣвать и отъ часъ на часъ за насъ
поглѣдвать. Чичо! азъ щж ти ся моля, върви
съ мене, азъ щж ти платж за сичко, токо по-
слушай мя и дойди съ мене.

Нъ Ювчово-то сьрдце никакъ ся не смия-